

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 632/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej F., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. B. F., vedené pod sp. zn. Rvp 4613/2013, sp. zn. Rvp 4614/2013, sp. zn. Rvp 13758/2013, sp. zn. Rvp 13761/2013, sp. zn. Rvp 14137/2013, sp. zn. Rvp 14141/2013, sp. zn. Rvp 14296/2013, sp. zn. Rvp 14297/2013, sp. zn. Rvp 14298/2013, sp. zn. Rvp 14299/2013, sp. zn. Rvp 14300/2013, sp. zn. Rvp 14301/2013, sp. zn. Rvp 14302/2013, sp. zn. Rvp 15748/2013, sp. zn. Rvp 15754/2013, sp. zn. Rvp 15757/2013, sp. zn. Rvp 15758/2013, sp. zn. Rvp 15759/2013, sp. zn. Rvp 15760/2013, sp. zn. Rvp 15761/2013, sp. zn. Rvp 15762/2013 a sp. zn. Rvp 15763/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24 NcC 270/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 83/2012 z 9. októbra 2012, sp. zn. 16 NcC 89/2012 z 8. októbra 2012 a sp. zn. 17 NcC 90/2012 z 10. októbra 2012, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 4613/2013, sp. zn. Rvp 4614/2013, sp. zn. Rvp 13758/2013, sp. zn. Rvp 13761/2013, sp. zn. Rvp

14137/2013, sp. zn. Rvp 14141/2013, sp. zn. Rvp 14296/2013, sp. zn. Rvp 14297/2013, sp. zn. Rvp 14298/2013, sp. zn. Rvp 14299/2013, sp. zn. Rvp 14300/2013, sp. zn. Rvp 14301/2013, sp. zn. Rvp 14302/2013, sp. zn. Rvp 15748/2013, sp. zn. Rvp 15754/2013, sp. zn. Rvp 15757/2013, sp. zn. Rvp 15758/2013, sp. zn. Rvp 15759/2013, sp. zn. Rvp 15760/2013, sp. zn. Rvp 15761/2013, sp. zn. Rvp 15762/2013 a sp. zn. Rvp 15763/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 4613/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako neprípustné.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. januára 2013, 8. a 18. apríla 2013 a 9. mája 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej F., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. B. F., ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 NcC 270/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 83/2012 z 9. októbra 2012, sp. zn. 16 NcC 89/2012 z 8. októbra 2012 a sp. zn. 17 NcC 90/2012 z 10. októbra 2012 (ďalej spolu aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorými sa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, domáha svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „žaloby o náhradu škody“). Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na

poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov v exekučných konaniach vedených okresným súdom, ktorých účastníkom bola sťažovateľka (oprávnená, pozn.). Konania, predmetom ktorých sú nároky sťažovateľky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti Slovenskej republike, sú okresným súdom vedené pod sp. zn. 12 C 138/2012, sp. zn. 12 C 104/2012, sp. zn. 6 C 158/2012, sp. zn. 6 C 98/2012, sp. zn. 6 C 120/2012, sp. zn. 6 C 135/2012, sp. zn. 6 C 134/2012, sp. zn. 6 C 96/2012, sp. zn. 6 C 95/2012, sp. zn. 5 C 86/2012, sp. zn. 6 C 115/2012, sp. zn. 6 C 90/2012 a sp. zn. 6 C 181/2012 (ďalej spolu aj „predmetné konania okresného súdu“).

Sťažovateľka v sťažnostiach poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že práve nesprávny úradný postup okresného súdu poznačený zbytočnými prietahmi bol dôvodom podania jej žalôb o náhradu škody okresnému súdu, ktorý je zároveň podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) súdom príslušným na prerokovanie a rozhodnutie týchto vecí.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala *„už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním vecí o prikázaní vecí (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Žiar nad Hronom sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“*. V rámci odôvodnenia svojej požiadavky okrem iného poukázala na skutočnosť, že okresný súd, ktorý zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na jej strane, nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerespektovaniu zásady *nemo debet esse iudex in propria causa*, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Napadnuté uznesenia krajského súdu sú podľa sťažovateľky nesprávne, spôsobujúce zásah do jej práv, konkrétne:

«- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom.»

Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie poukázala na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu (napr. II. ÚS 283/09, III. ÚS 116/06, II. ÚS 336/09, III. ÚS 47/05, III. ÚS 71/97, I. ÚS 46/05, IV. ÚS 345/09), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (rozsudok ESLP Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, odsek 73; rozsudok ESLP Kyprianou v. Cyprus z 15. decembra 2005).

V predmetných konaniach vedených okresným súdom bude podľa sťažovateľky nevyhnutné na základe vykonaného dokazovania posúdiť, či a akým spôsobom došlo k uskutočneniu nesprávneho úradného postupu, pričom pri danom právnom stave bude takéto posudzovanie uskutočňovať súd, ktorý nesprávny úradný postup vykonal a spôsobil ním škodu žalobcovi. V tomto prípade preto existuje legitímny dôvod pochybovať o nestrannosti okresného súdu, ako aj nestrannosti sudcov tohto súdu, a to najmä preto, že:

„a) Žalobca chce, aby v konaní boli vypočutí ako svedkovia sudcovia okresného súdu na ktorom došlo k vykonaniu nesprávneho úradného postupu, a taktiež aby ako svedok vystúpil pred súdom predseda okresného súdu poverený riadením súdu, ako aj podpredseda okresného súdu a to z dôvodu dlhého časového rozsahu zásahu, ktorý pokrýva obdobie, kedy boli do hodnoteného úradného postupu zapájaní všetci zamestnanci súdu. Preto rovnako tak do úvahy prichádzajú ako svedkovia aj vyšší súdny úradníci, či zamestnanci administratívy okresného súdu, ktorý nesprávny úradný postup uskutočnil. V prípade nevylúčenia okresného súdu z rozhodovania dôjde k ústavne neakceptovateľnej situácii, kedy budú proti sebe vypovedať sudcovia, ktorí zároveň pojednávajú rovnakú vec a síce sudcovia súdu, ktorý uskutočnil nesprávny úradný postup. V takejto situácii nie je možné rozumne predpokladať, že výpovede budú objektívne pravdivé, pretože sudca bude

vypovedať pred kolegom sudcom, ktorý následne bude vypovedať pred ním o tej istej veci. Následné reťazenie výpovedí v sporoch rovnakého druhu na tom istom súde nemôže priniesť zdanie o spravodlivom výkone súdnej moci. Sudcovia a zamestnanci súdu by mali nutne v sporovom konaní v pozícii svedka predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky neustrannosti.

b) Na rovnakom mechanizme ako je opísaný pod písm. a) je založené spochybnenie zdania spravodlivosti v prípade výkonu dokazovania listinnými dôkazmi. Ak sudca bude vykonávať dôkaz listinou zo súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia) kolegu a následne tento kolega bude vykonávať dôkaz listinou z jeho súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia), pričom pôjde o spor rovnakého druhu, je zrejmé, že spravodlivé posúdenie nemožno predpokladať. Nemožno tiež predpokladať spravodlivé zadovážovanie listín zo súdneho oddelenia.

c) Otázky, ktoré by museli v súvislosti s posudzovaním nesprávneho úradného postupu sudcovia, ktorí sú kolegovia na tom istom súde, paralelne riešiť, a spôsob ako by ich riešili, by prejudikoval stanovisko súdu a nenáležite ovplyvňoval vývoj iných sporov rovnakého druhu prebiehajúcich na tom istom súde. V takomto prípade nemožno predpokladať zdanie spravodlivého výkonu súdnej moci. Sudcovia by opäť mali nutne v sporovom konaní predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky neustrannosti.

d) Súd musí byť *inter alia* nezávislý od strán v spore. Ak je súdom Okresný súd Žiar nad Hronom a na strane žalovaného stojí zástupca Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý obhajuje postupy sudcu a zamestnancov Okresného súdu Žiar nad Hronom, aby tak dokázal, že v danej veci nešlo o nesprávny úradný postup Okresného súdu Žiar nad Hronom a škoda nenastala, nemožno hovoriť o tom, že súd je nezávislý od žalovaného ako strany v spore. Navyše ak podľa úpravy regresnej náhrady v zmysle ust. § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. bude Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky tým, kto bude uplatňovať regresnú náhradu voči súdu a následne súd bude povinný uplatňovať regresnú náhradu voči zodpovednej osobe, teda sudcovi. Sudca má záujem na tom, aby žalovaný bol v spore úspešný a aby sa tak predišlo uplatňovaniu regresnej náhrady voči nemu, či jeho kolegom, zamestnancom súdu. Sudcovia by mali nutne v sporovom konaní predsudky vo vzťahu k ich regresnému postihu. Predsudky tohto druhu spochybňujú naplnenie požiadavky neustrannosti. “

Podľa sťažovateľky objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním sudcov okresného súdu majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd vo svojich napadnutých uzneseniach.

Krajský súd podľa sťažovateľky v napadnutých uzneseniach dostatočne nevyhodnotil dôvody vylúčenia sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania predmetných vecí, ktorými sú:

„a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;

b) nutnosť vylúčenia sudcu, ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní;

c) ekonomickú závislosť.“

Podľa sťažovateľky *„sťažovateľ netvrdí a nikdy netvrdil, že sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorí vydali touto ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie... boli v jeho veci zaujatí. O napadnutom uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici... nerozhodoval vylúčený sudca (vylúčení sudcovia)! Dokonca ani na Okresnom súde Žiar nad Hronom nerozhodoval vylúčený sudca, pretože jediným ním uskutočneným úkonom (ktorému predchádzalo jeho rozhodnutie) bolo oznámenie predsedovi súdu podľa ust. § 15 ods. 1 OSP, teda splnenie zákonom definovanej povinnosti slúžiacej na zabezpečenie spravodlivosti v občianskom súdnom konaní. V danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. § 237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...“.*

V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých tento preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom tento súd vyslovil: *„Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.).“*

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva *„v právnom štáte jednoznačný záver, že vo veci je daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti, pričom vzhľadom k existencii viac ako 10.000 pozitívnych rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré predložil sťažovateľ ústavnému súdu ako dôkazy v konaní a ktoré svedčia o jednoznačnej potrebe vylúčiť okresné sudy z prejednávania a rozhodovania vecí s predmetom náhrady škody, neostáva nič iné, len zo strany ústavného súdu vyhovieť princípu legality a princípu právnej istoty a rozhodnúť podľa predloženého petitu“.*

Sťažovateľka svoje sťažnosti doručené ústavnému súdu 4. januára 2013 následne doplnila podaniami doručenými ústavnému súdu 26. februára 2013, v ktorých reagovala na uznesenie sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti ústavným súdom odmietnuté z dôvodu nedostatku jeho právomoci na ich prerokovanie a rozhodnutie, *„s nádejou, že zvráti stav bezlimitnej deformácie ľudských práv uskutočňovanej systematicky činnosťou súdov Slovenskej republiky v oboch systémoch súdnej moci, pričom táto jeho preventívna činnosť zamedzí diskreditácii Slovenskej republiky na pôde Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu“.*

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že uzneseniami krajského súdu sp. zn. 24 NcC 383/2012, sp. zn.

24 NcC 340/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 86/2012, sp. zn. 17 NcC 89/2012 z 9. októbra 2012, sp. zn. 16 NcC 103/2012, sp. zn. 16 NcC 89/2012 z 8. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 90/2012, sp. zn. 17 NcC 91/2012, sp. zn. 17 NcC 92/2012, sp. zn. 17 NcC 93/2012, sp. zn. 17 NcC 94/2012, sp. zn. 17 NcC 95/2012 a sp. zn. 17 NcC 96/2012 z 10. októbra 2012 (ďalej aj „predmetné uznesenia krajského súdu“) boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, citované uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) *„vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti“* predmetných uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd sťažnosť predbežne prerokovať, resp. následne o nej rozhodnúť len z hľadiska toho, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými uzneseniami krajského súdu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd uznesením sp. zn. 24 NcC 270/2012 z 11. októbra 2012 (napadnuté uznesenie krajského súdu, pozn.) spojil na spoločné konanie vedené týmto súdom pod sp. zn. 24 NcC 270/2012 okrem iných i konania vedené pod sp. zn. 24 NcC 383/2012 a sp. zn. 24 NcC 340/2012 (výrok 1 napadnutého uznesenia krajského súdu) a rozhodol o (ne)vylúčení konkrétnych sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania tam označených civilných vecí (výrok 2 a nasledujúce napadnutého uznesenia krajského súdu); uznesením sp. zn. 17 NcC 83/2012 z 9. októbra 2012 (napadnuté uznesenie krajského súdu, pozn.) spojil na spoločné konanie vedené týmto súdom pod sp. zn. 17 NcC 83/2012 okrem iných i konania vedené pod sp. zn. 17 NcC 86/2012 a sp. zn. 17 NcC 89/2012 (výrok 1 napadnutého uznesenia krajského súdu) a rozhodol o (ne)vylúčení konkrétnych sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania tam označených civilných vecí (výroky 2 až 6 napadnutého uznesenia krajského súdu); uznesením sp. zn. 16 NcC 89/2012 z 8. októbra 2012 (napadnuté uznesenie krajského súdu, pozn.) spojil na spoločné konanie vedené týmto súdom pod sp. zn.

16 NcC 89/2012 okrem iných i konania vedené pod sp. zn. 16 NcC 89/2012 a sp. zn. 16 NcC 103/2012 (výrok 1 napadnutého uznesenia krajského súdu) a rozhodol o (ne)vylúčení konkrétnych sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania tam označených civilných vecí (výroky 2 až 3 napadnutého uznesenia krajského súdu); uznesením sp. zn. 17 NcC 90/2012 z 10. októbra 2012 (napadnuté uznesenie krajského súdu, pozn.) spojil na spoločné konanie vedené týmto súdom pod sp. zn. 17 NcC 90/2012 okrem iných i konania vedené pod sp. zn. 17 NcC 90/2012, sp. zn. 17 NcC 91/2012, sp. zn. 17 NcC 92/2012, sp. zn. 17 NcC 93/2012, sp. zn. 17 NcC 94/2012, sp. zn. 17 NcC 95/2012 a sp. zn. 17 NcC 96/2012 (výrok 1 napadnutého uznesenia krajského súdu) a rozhodol o (ne)vylúčení konkrétnych sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania tam označených civilných vecí (výroky 2 až 6 napadnutého uznesenia krajského súdu).

Z uvedeného teda vyplýva, že krajský súd rozhodol o námietkach sťažovateľky v konaniach o jej žalobách o náhradu škody napadnutými uzneseniami (uznesenia krajského súdu sp. zn. 24 NcC 270/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 83/2012 z 9. októbra 2012, sp. zn. 16 NcC 89/2012 z 8. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 90/2012 z 10. októbra 2012, pozn.), a nie uzneseniami sp. zn. 24 NcC 383/2012 a sp. zn. 24 NcC 340/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 86/2012 sp. zn. 17 NcC 89/2012 z 9. októbra 2012, sp. zn. 16 NcC 103/2012 z 8. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 91/2012, sp. zn. 17 NcC 92/2012, sp. zn. 17 NcC 93/2012, sp. zn. 17 NcC 94/2012, sp. zn. 17 NcC 95/2012 a sp. zn. 17 NcC 96/2012 (citované uznesenia krajský súd ani nevydal, pozn.). Za týchto okolností by ústavný súd uplatnením formalistického prístupu k preskúmaniu sťažností sťažovateľky (okrem sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 14141/2013, sp. zn. Rvp 14296/2013 a sp. zn. Rvp 15757/2013) v zhode s príslušnou časťou ich petitu mohol konštatovať, že citovanými uzneseniami krajského súdu, ktoré v skutočnosti krajský súd ani nevydal, nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, a na tomto základe sťažnosti sťažovateľky (okrem sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 14141/2013, sp. zn. Rvp 14296/2013 a sp. zn. Rvp 15757/2013) odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Aj napriek uvedenému však ústavný súd s prihliadnutím na požiadavku materiálneho chápania ochrany základných práv pristúpil v rámci predbežného prerokovania sťažností k ich preskúmaniu z pohľadu možnej existencie ďalších dôvodov, ktoré by mali za následok ich odmietnutie v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to s prihliadnutím na príčinnú súvislosť medzi sťažovateľkou namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými krajský súd rozhodol o námietkach zaujatosti sťažovateľky v predmetných konaniach vedených týmto súdom.

II.1 K bodu 1 výroku tohto uznesenia

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 4613/2013, sp. zn. Rvp 4614/2013, sp. zn. Rvp 13758/2013, sp. zn. Rvp 13761/2013, sp. zn. Rvp 14137/2013, sp. zn. Rvp 14141/2013, sp. zn. Rvp 14296/2013, sp. zn. Rvp 14297/2013, sp. zn. Rvp 14298/2013, sp. zn. Rvp 14299/2013, sp. zn. Rvp 14300/2013, sp. zn. Rvp 14301/2013, sp. zn. Rvp 14302/2013, sp. zn. Rvp 15748/2013, sp. zn. Rvp 15754/2013, sp. zn. Rvp 15757/2013, sp. zn. Rvp 15758/2013, sp. zn. Rvp 15759/2013, sp. zn. Rvp 15760/2013, sp. zn. Rvp 15761/2013, sp. zn. Rvp 15762/2013 a sp. zn. Rvp 15763/2013, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež

na totožnosť v osobe sťažovateľky a rozhodnutia krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K bodu 2 výroku tohto uznesenia

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

Ústavný súd zistil, že pod sp. zn. Rvp 4361/2013, sp. zn. Rvp 4362/2013, sp. zn. Rvp 9959/2013, sp. zn. Rvp 11449/2013, sp. zn. Rvp 9961/2013, sp. zn. Rvp 11649/2013, sp. zn. Rvp 7064/2013, sp. zn. Rvp 7065/2013, sp. zn. Rvp 7066/2013, sp. zn. Rvp 4460/2013, sp. zn. Rvp 7067/2013, sp. zn. Rvp 7068/2013 a sp. zn. Rvp 7069/2013 prebiehajú na ústavnom súde konania o sťažnostiach sťažovateľky doručených 4., 8. a 28. januára 2013, v ktorých namieta porušenie tých istých základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením sp. zn. 24 NcC 270/2012 z 11. októbra 2012, v ktorom prvým výrokom krajský súd okrem iných spojil na spoločné konanie aj konania o námietkach zaujatosti vedené pod sp. zn. 24 NcC 383/2012 a sp. zn. 24 NcC 340/2012 a ďalšími výrokmi rozhodol o zaujatosti sudcov okresného súdu; uznesením sp. zn. 17 NcC 83/2012 z 9. októbra 2012, v ktorom prvým výrokom krajský súd okrem iných spojil na spoločné konanie aj konania o námietkach zaujatosti vedené pod sp. zn. 17 NcC 86/2012 a sp. zn. 17 NcC 89/2012 a ďalšími výrokmi rozhodol o zaujatosti sudcov okresného súdu; uznesením sp. zn. 16 NcC 89/2012 z 8. októbra 2012, v ktorom prvým výrokom krajský súd okrem iných spojil na spoločné konanie aj konania o námietkach zaujatosti vedené pod sp. zn.

16 NcC 89/2012 a sp. zn. 16 NcC 103/2012 a ďalšími výrokmi rozhodol o zaujatosti sudcov okresného súdu; uznesením sp. zn. 17 NcC 90/2012 z 10. októbra 2012, v ktorom prvým výrokom krajský súd okrem iných spojil na spoločné konanie aj konania o námietkach zaujatosti vedené pod sp. zn. sp. zn. 17 NcC 90/2012, sp. zn. 17 NcC 91/2012, sp. zn. 17 NcC 92/2012, sp. zn. 17 NcC 93/2012, sp. zn. 17 NcC 94/2012, sp. zn. 17 NcC 95/2012 a sp. zn. 17 NcC 96/2012 a ďalšími výrokmi rozhodol o zaujatosti sudcov okresného súdu.

Podľa zistenia ústavného súdu vo veciach vedených pod už uvedenými spisovými značkami vystupujú identickí účastníci konania (sťažovateľka a krajský súd), predmet uvedených konaní je identický (namietané porušenie sťažovateľkiných základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami) a sťažnosti vychádzajú z totožnej právnej argumentácie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že začatie konaní pod sp. zn. Rvp 4361/2013, sp. zn. Rvp 4362/2013, sp. zn. Rvp 9959/2013, sp. zn. Rvp 11449/2013, sp. zn. Rvp 9961/2013, sp. zn. Rvp 11649/2013, sp. zn. Rvp 7064/2013, sp. zn. Rvp 7065/2013, sp. zn. Rvp 7066/2013, sp. zn. Rvp 4460/2013, sp. zn. Rvp 7067/2013, sp. zn. Rvp 7068/2013 a sp. zn. Rvp 7069/2013 bráni tomu, aby proti uzneseniam krajského súdu sp. zn. 24 NcC 270/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 83/2012 z 9. októbra 2012, sp. zn. 16 NcC 89/2012 z 8. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 90/2012 z 10. októbra 2012 prebiehali pred ústavným súdom súbežne aj ďalšie konania. Preto bolo potrebné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 4613/2013, sp. zn. Rvp 4614/2013, sp. zn. Rvp 13758/2013, sp. zn. Rvp 13761/2013, sp. zn. Rvp 14137/2013, sp. zn. Rvp 14141/2013, sp. zn. Rvp 14296/2013, sp. zn. Rvp 14297/2013, sp. zn. Rvp 14298/2013, sp. zn. Rvp 14299/2013, sp. zn. Rvp 14300/2013, sp. zn. Rvp 14301/2013, sp. zn. Rvp 14302/2013, sp. zn. Rvp 15748/2013, sp. zn. Rvp 15754/2013, sp. zn. Rvp 15757/2013, sp. zn. Rvp 15758/2013, sp. zn. Rvp 15759/2013, sp. zn. Rvp 15760/2013, sp. zn. Rvp 15761/2013, sp. zn. Rvp 15762/2013 a sp. zn. Rvp 15763/2013 odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti vyplývajúceho z § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2013